

Voorzitter

Ravestein, Rehwinkel, Van 't Riet, Rouvoet, Santi, Scheltema-de Nie, Schimmel, Schoenmakers, Schutte, Smits, Spoelman, Van der Steenhoven, Stellingwerf, Swildens-Rozendaal, Timmermans, Valk, Ter Veer, Vendrik, Van Vliet, Waalkens, Wagenaar, Van Walsem, Witteveen-Hevinga, Van Zijl en Zijlstra.

De **voorzitter**: Ik constateer, dat de motie met 68 tegen 70 stemmen is verworpen.

Aan de orde is de **stemming over een motie**, ingediend tijdens het debat over het **Boetebesluit sociale zekerheidswetten**, te weten:
- de motie-Kamp over de hoogte van de boete (27400-XV, nr. 6).

(Zie vergadering van heden.)

De **voorzitter**: Ik zie een aantal mensen in de zaal nu "nee" schudden. Mij is echter gemeld dat deze stemming vóór 1 oktober moest plaatsvinden. Dan kan het niet anders dan dat wij daar vandaag over stemmen. Anders zouden wij morgen nog een keer bij elkaar moeten komen. Dat wil ik ook doen, als men dat liever heeft.

Ik zie dat de Kamer breed instemt met het gevoerde beleid.

In stemming komt de motie-Kamp (27400-XV, nr. 6).

De **voorzitter**: Ik constateer, dat de aanwezige leden van de fractie van de VVD voor deze motie hebben gestemd, en die van de overige fracties ertegen, zodat zij is verworpen.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:
- **het wetsvoorstel Wijziging van artikel 337 van het Wetboek van Strafrecht met het oog op de invoering van een strafuitsluitingsgrond voor het in voorraad hebben van waren, onderdelen daarvan of merken uitsluitend voor eigen gebruik (26848).**

De algemene beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Dittrich** (D66): Mevrouw de voorzitter! De gang van zaken rond dit wetsvoorstel is misschien wel interessanter dan de inhoud ervan. Vanwege die voorgeschiedenis heb ik mij als spreker aangemeld om hier een kleine tien minuten het woord te voeren.

Waar gaat het om? In de wet is nu vastgelegd dat het strafbaar is om goederen in voorraad te hebben die nagemaakt zijn. Mensen die zulke goederen in voorraad hebben, kunnen daarvoor gevangenisstraf krijgen.

Ik wil eerst spreken over de gevolgde procedures en vervolgens kort over de inhoud van het wetsvoorstel.

In 1998 behandelden wij hier in de Tweede Kamer het oorspronkelijke wetsvoorstel van de minister. De fractie van D66 had op één onderdeel daarvan kritiek. Wij hebben daarover met de minister van gedachten gewisseld, maar de minister kon ons niet overtuigen. Wij hebben toen besloten een amendement op dat onderdeel in te dienen, een wijzigingsvoorstel dus. In deze zaal hebben wij er verder over gediscussieerd. De hele Kamer raakte niet overtuigd. Toen er werd gestemd over het wetsvoorstel, werd het amendement dan ook door de Kamer aanvaard. Vervolgens ging het wetsvoorstel door naar de Eerste Kamer. Daar maakten enkele fracties kritische kanttekeningen bij de reikwijdte van de inhoud van het wetsvoorstel, met name vanwege dat door de Tweede Kamer aanvaarde amendement. De minister van Justitie heeft de onrust in de Eerste Kamer bezworen met zijn toezegging dat nadat het wetsvoorstel ook door de Eerste Kamer zou zijn aanvaard, hij met een wijzigingsvoorstel zou komen. Met dat wijzigingsvoorstel zou dan weer een deel van het amendement van de Tweede Kamer worden omgebogen. Daarop heeft de Eerste Kamer het wetsvoorstel aanvaard. Op 15 april 1999 is de wet in werking getreden. Bij deze gang van zaken wil ik graag de volgende vragen stellen.

Waarom heeft de Eerste Kamer vóór het wetsvoorstel gestemd, terwijl sommige fracties aan de overkant de reikwijdte ervan te groot vonden? De Eerste Kamer is er toch juist om door de Tweede Kamer aanvaarde wetsvoorstellen op hun

juridische houdbaarheid te toetsen? Was het niet consequenter geweest dat de Eerste Kamer tegen het wetsvoorstel zou hebben gestemd? Volgens mij is dat staatsrechtelijk zuiverder dan voorstemmen, onder het beding dat de minister van Justitie de aangenomen wet vervolgens gaat wijzigen. Ik zou daar graag het oordeel van de regering over hebben.

En waarom bespreken wij nu vandaag de voorgestelde wijziging van de wet? Is dat omdat die wijziging noodzakelijk is of omdat de minister zijn toezegging aan de Eerste Kamer moet nakomen? Wij hebben daar in de schriftelijke voorbereiding over van gedachten gewisseld. De fractie van D66 heeft de minister gevraagd of er concrete problemen zijn bij opsporings- en vervolgingsautoriteiten met de toepassing van de wet zoals die na april 1999 geldt. De minister heeft daarop aan de Kamer geantwoord dat er sinds 15 april 1999 384 feiten bij het openbaar ministerie zijn ingeschreven en dat enkele daarvan tot een veroordeling hebben geleid. De minister schrijft dat er geen aanleiding is om te denken dat de rechtspraak niet uit de voeten kan met de wet. Dan is mijn vraag natuurlijk: waarom zou je een wet aanpassen die de goedkeuring heeft gehad van de Tweede Kamer en ook de goedkeuring heeft gekregen van de Eerste Kamer, terwijl de rechtspraak geen problemen kent met dit artikel? Kennelijk moet dat alleen vanwege de belofte die de minister aan de Eerste Kamer heeft gedaan. Schept zo'n gang van zaken niet een precedent? Leidt dit er niet toe dat de Eerste Kamer, die zelf niet het recht van amendering heeft, ministers gaat bewegen om toezeggingen te doen om de wet te wijzigen, nadat die door haar is aanvaard? Is dat niet een oprekkling van de bevoegdheden die de grondwetgever aan de Eerste Kamer heeft verleend? Wat is het oordeel van de regering daarover? Geeft deze gang van zaken niet aan dat het het overwegen waard is om de Eerste Kamer het recht te geven om door de Tweede Kamer aanvaarde wetsvoorstellen terug te zenden naar de Tweede Kamer ter nadere bespreking en wijziging? Dit zal in elk geval de behandelingstermijn aanmerkelijk bekorten. Het wetsvoorstel dat wij vandaag bespreken, is ongeveer een jaar geleden inge-